

הרב דרוקמן לא היה האחרון / החלק היומי / סיון רהב-מאיר:

יש רגע אחד שלא אשכח: זה היה לפני כעשר שנים, בהלוויה של הרב אברהם צוקרמן, ראש ישיבת כפר הרא"ה. הרב חיים דרוקמן שלמד בישיבה כנער הספיד אותו בהתרגשות, ופתאום אמר בדמעות כמה משפטים שבעיני הם המפתח להבנת דמותו: "חשבנו שנהיה הדור האחרון של מניחי התפילין בעולם! חשבנו שאף אחד לא יאמר יותר 'שמע ישראל' אף פעם!", הוא הכריז באוזני הנוכחים הרבים, אלפי חובשי כיפות סרוגות, שלא הכירו את המציאות שעליה הוא מדבר.

אבל כך גדל הילד חיימק'ה. בתחושה שכולם נסחפים החוצה ונוטשים את היהדות. בתחושה שיש רק כיוון אחד: החוצה ולא פנימה. שעולם התורה והמצוות הולך ונעלם, והציבור הדתי הוא קטן וזניח. הוא הרי למד בבית ספר יסודי תחת השלטון הקומוניסטי, ונאלץ להגיע ללימודים גם בשבת. חיים בן השבע סירב לכתוב במחברת, אבל המורה הכריחה אותו. גם ביום כיפור אולץ להגיע ללימודים.

אחר כך הגיע לארץ כפליט, ללא הוריו, אחרי שניצל שלוש פעמים ממוות בזמן שהמשפחה נמלטה מהנאצים. ובגיל 15 נאלץ לעזוב גם כאן את ספסל הלימודים ולעבוד בשליחויות. רק שנים אחר כך חזר לישיבה. רעייתו ד"ר שרה דרוקמן הייתה אז הסטודנטית הדתייה היחידה לרפואה, לבדה בכל הפקולטה. אז מה הפלא שחשב שזה הסוף.

כשהחל להדריך בבני עקיבא, ראה אותו אחד מחניכיו הולך ברחוב בגבעתיים עם ארבעת המינים בידו, בחג הסוכות. אותו נער התרגש והתרשם. זה לא היה מחזה שראו אז בכלל. צעיר, חלוץ, דתי. אבל הרב דרוקמן ובני דורו הקימו אימפריה של מאות מוסדות חינוך, תנועות נוער, יישובים וארגונים – ושינו את הכיוון. "הצלחנו", אמר אז הרב דרוקמן בסיפוק באותו הספד. "יש דור המשך, ויש שני דורות ואפילו שלושה דורות שאומרים 'שמע ישראל', שמניחים תפילין".

זה לדעתי המנוע שמסביר עשרות שנים של חינוך ומסירות ושליחות והשפעה. שמסביר את סדר היום הבלתי נתפס, עד גיל 90. עשרות אלפי תלמידים ותלמידות ילוו אותו היום למנוחות ויעידו - שהוא ממש לא היה האחרון.

לזכרו.